

[Helge Madsen.]

første klasser er tale om en hygiejnisk foranstaltning for samtlige børn. Det vil sige, at stat og kommune overtager en del af forældrenes naturlige pligter, uden at der henvises til en økonomisk nødtilstand. Det er anført — det er også nævnt flere gange i dag —, at skolebespisningen giver børnene bedre spisevaner, og at forældrene ikke formår at få børnene til at spise den revne gulerod. Men det er efter vor mening ikke en offentlig opgave at sørge for, at børnene får bedre spisevaner, og når det offentlige overtager dette, er man naturligvis med til at øge forældrenes følelse af uformuenhed, følelse af, at det kan man ikke selv klare, og således virker også andre former for offentlig hjælp. Det er et led i systemet: lad staten ordne det!

Når der er tale om at fremme spisevanerne, kunne det så ikke ordnes ved nogle radioforedrag af de børnelæger, der har forstand på det?

Der er i lovforslaget nævnt forskellige steder, hvor skolelægens indflydelse skal være afgørende, men der står dog i forsorgslovens § 287: dog kun, hvor forældrene ønsker det. Det bør understreges, at dette også gælder det foreliggende forslag.

I § 1, stk. 2, tales der om vitamintilskudet. Her har jeg været ude for, at kommunerne, med loven som baggrund, pålægger lærerne at påse, at børnene spiser den udleverede mad, og at sikre sig, at Tunolperlen sluges.

Det hedder i folkeskolelovens formålsparagraf — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et citat —:

„Folkeskolens formål er at fremme og udvikle børnenes anlæg og evner, at styrke deres karakter og give dem nyttige kundskaber.“

Det er lidt svært ud fra denne formålsparagraf at finde lærernes pligter med hensyn til Tunolperlen, og jeg vil gerne her berøre den gene, det afbræk, de mange sociale opgaver, som efterhånden henlægges til skolerne, betyder for skolens egentlige opgave, som jeg har angivet ved at citere formålsparagraffen.

Megen tid går hen til snart det ene, snart det andet, og det ikke alene tiden, men også selve afbrydelsen, som ødelægger undervisningen

I § 2 bliver det understreget ved det, som understreges, at det ikke er et socialt formål, det drejer sig om. Man er bange for at sætte skel, som det også er sagt her i dag, men skellene er der i vort samfund, og de udviskes ikke ved, at man streger nogle ord i

en paragraf, men ved at gå til de dybtgående reformer, som er nødvendige for at fjerne de ubemidlede forældre. Det kan ikke lade sig gøre ved at slette nogle ord i en paragraf. Skellene er der, men hvis det blev ordnet i en kommune ved at indføre spisebilletter, hvoraf nogle blev uddelt gratis, og nogle blev købt, kan jeg ikke se, at det skel kunne komme yderligere frem, som er der i forvejen.

I § 3 kommer vi så til pengene, og bemærkningerne til lovforslaget slutter da også med at fremhæve en besparelse på 5 mill. kr. Der er dog stadig en udgift for det offentlige på ca. 6 mill. kr. tilbage. Nu vil jeg gerne indskyde, at det er et beskedent beløb i sammenligning med dem, andre højtærede ministre tumler med, men hvis man mener, at det virker forkert, hvorfor skal man så benytte det; og vi er bange for, at det her drejer sig om værdier, som ikke kan måles i penge. Man tager ansvaret fra forældrene, og ved refusionsordningen tager man delvis ansvaret fra kommunerne. Er det ikke helt urimeligt, at gennem refusionsordningen betaler de 1350 kommuner eller deromkring, som ikke har skolebespisning, for de 51, som har haft det indtil nu? I det hele taget er der vel grund til at nævne, at der ikke er noget, som i højere grad er med til at modvirke sparsommeligheden i det offentlige liv end netop refusionerne.

Som sagt, vi vil gå imod forslaget i den foreliggende skikkelse. Vi er ikke uvillige overfor social understøttelse, som jeg understregede i begyndelsen af min tale, men vi vil gå imod det fremsatte forslag, og vi vent, at det kan knibe med at få flertal for det i regeringspartierne, efter det ærede medlem hr. Laurits Pedersens bemærkninger.

Petra Petersen: Ved første behandling af forslaget om institutioner for børneforsorg her i tinget i fredags udtalte det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen sin anerkendelse af regeringen og den højtærede socialminister, der ved regeringsovertagelsen havde givet det løfte ikke at forringe eller nedbryde den sociale standard. Hvorledes regeringen agter at holde dette løfte, kan ses af det foreliggende lovforslag, der iøvrigt var fremsat her i tinget, da den højtærede socialminister uden at rødme modtog rosen som medlem af en ordholden regering. Lovforslaget, der behandles her i dag, er ikke alene bevis på, hvor lidt befolkningen kan stole på regeringens løfter; det viser, hvem det er, regeringen mener skal betale det underskud, en forfejlet handels- og uden-